

מתפלל במוצאי יום הכיפורים שמונה עשרה ברכות שלימות מפני שצריך לומר הברכה בברכת "חונן הדעת".

ומוכח שלא כדברי רב, אלא יש להתפלל ערבית אחרי נעילה!

ומשנינן: מחלוקת תנאי היא.

דתניא: כל חיובי טבילות הטמאים בטומאת מת או בטומאת שרץ וכדומה — טובלין כדרך ביום הכפורים, לפי שלא נאסרה בו אלא רחיצה של תענוג ולא טבילה של מצוה.

וכן נדה ויולדת טובלות לטהרתן כדרך בלילי יום הכפורים.

בעל קרי שתקנו חכמים שלא יתפלל עד שיטבול — טובל והולך עד המנחה.

אבל משהתפלל מנחה לא יטבול, אלא ימתין ללילה ואז יטבול ויתפלל נעילה בלילה. לפי שסוברים חכמים שזמן תפילת נעילה הוא בלילה, והיא פוטרת את תפילת ערבית כדברי רב.

רבי יוסי אומר: בעל קרי כל היום כולו, אפילו לאחר שהתפלל מנחה כדי שיוכל להתפלל נעילה בעוד יום, ולדבריו אין נעילה פוטרת תפילת ערבית.

ורמינהו מברייתא, השנויה בצורה הפוכה:

דתניא: הזב והזבה המצורע והמצורעת ובוועל נדה וטמא מת — טובלין כדרך ביום הכפורים.

נדה ויולדת טובלות כדרך בלילי יום הכפורים.

בעל קרי טובל והולך כל היום כולו.

רבי יוסי אומר: מן המנחה ולמעלה אין יכול לטבול.

ומשנינן: לא קשיא.

הא, הברייתא השניה, מדברת באופן דצלי שהתפלל כבר תפלת נעילה.

הא, הברייתא הראשונה מדברת באופן דעדיין לא צלי נעילה.

ומבאר הגמרא: אי דצלי — מאי טעמייהו דרבנן שמתירים לטבול למרות שכבר התפלל?

קא סברי רבנן: טבילה בזמנה, אפילו אין היא לצורך תפילה — מצוה.

ותמהה הגמרא: מכלל זה אתה למד, דרבי יוסי שחולק ולא התיר לו לטבול, סבר שטבילה בזמנה לאו מצוה היא.

ודתניא: הרי שהיה שם ה' כתוב על בשרו — הרי זה לא ירחץ ולא יסוך שמא ימחקנו. ולא יעמוד במקום הטנופת מחמת כבוד ה'.

נודמנה לו טבילת מצוה — כורך עליו גמי ויורד וטובל.

רבי יוסי אומר: יורד וטובל כדרכו, ובלבד שלא ישפוף.

וקיימא לן דרבי יוסי וחכמים — בטבילה בזמנה, האם היא מצוה, פליגי? ורבי יוסי הוא הסובר שמצוה לטבול בזמנה.

ומשנינן: הריא ברייתא — רבי יוסי בר

יהודה היא, ולא רבי יוסי.

דתניא, רבי יוסי בר יהודה אומר: אשה שיש ספק אימתי הוא זמן טהרתה — דיה לטבילה לטהרתה שתהא באחרונה, בסוף העת המסופקת, ואינה צריכה לטבול בימים המסופקים כדי לקיים מצות טבילה בזמנה מספק.

תנו רבנן: הרואה קרי ביום הכפורים — יורד וטובל מבלי לנקות את גופו מלכלוך החוצץ בטבילה. ולערב ישפשף את גופו מלכלוך, משום חציצה.

ותמהינן: לערב מה מועיל השפשוף, והרי כבר טבל, ומאי דהוה — הוה! ואם היתה עליו חציצה לא עלתה לו טבילה, ומה יועיל עתה שפשופו.

אלא אימא: מבערב, מלפני יום הכיפורים, ישפשף את בשרו כדי שיהיה נקי, שאם יצטרך לטבול ביום הכיפורים מחמת ראיית קרי לא תהיה חציצה על בשרו.

תני תנא קמיה דרב נחמן: הרואה קרי ביום הכפורים — סימן הוא לו כי עונותיו מחולין לו, שיראה זרע ויאריך ימים.

ופרכינן והתניא: עונותיו סדורין, ומשמע שאינם מחולין אלא הם קיימים וסדורים להיות נידון עליהם.

ומשנינן: מאי "סדורין" — סדורין לימחל.

תנא דבי רבי ישמעאל: הרואה קרי ביום הכפורים — ידאג כל השנה כולה שמא לא התקבלה תעניתו, וכנגד המנעותו מתשמיש, קיימו בו את המשל של עבד שמזג כוס לרבו ושפכו רבו עליו.

ואם עלתה לו שנה — מובטח לו שהוא בן העולם הבא. לפי שהגנו עליו מעשיו הטובים שלא ימות באותה השנה.

אמר רב נחמן בר יצחק: תדע, שכל העולם כולו רעב מתשמיש והוא שבע, ומה שהשביעוהו משמים, שלא מדעתו השביעוהו, ואם זכה בדין בלא שהתענה הרי זה סימן שצדיק גמור הוא.

כי אתא רב דימי אמר: מי שראה קרי ביום הכיפורים סימן טוב הוא לו: מפיש חיי, מאריך ימים, סגוי ומסגוי ויראה בנים ובני בנים.

הדרן עלך פרק יום הכפורים

וסליקא לה מסכת יומא